

kommen med, sagt, at Kritikken ikke havde ret stort at sige, at det var kun i al Stikkelig-
 lighed, i al Venlighed, i al Ydmyghed, at
 hans Kritik fremsattes. Og saa giver han
 en ganske mærkværdig Kritik. Det ærede
 Medlem har jo siddet i Kommissionen, men
 uden at der er efterladt noget Spor af hans
 Virksomhed, tattet andet Spor, end at han
 har sluttet sig til det Flertal, som han selv
 karakteriserer ved at udtale, at det har taget
 Sigte paa at fremme Arbejdsgivernes Løb,
 men ikke Arbejdernes. Det er det eneste
 Sted i Betænkningen, hvori man finder Spor
 af det ærede Medlem, det Sted, hvor han
 har knyttet sit Navn til Flertallet og dets
 Betænkning. Han siger nu her om dette
 Forslag, som i det væsentligste slutter sig
 til Landbokommissionens Flertals Betænk-
 ning, i det væsentligste indeholder de samme
 Bestemmelser som den Betænkning, det ærede
 Medlem har sat sit Navn under, altsaa sat
 ud i Verden som noget, man skulde stræbe
 efter — han siger derom: „Vil den“ — Re-
 formeren — „kunne skabe bedre og lykkeligere
 Forhold for den danske Landarbejder? Jeg
 tror, at man maa besvare Spørgsmaalet med
 et ubetinget Nej“. Men trods dette, at det
 ærede Medlem staar her i Salen og siger
 dette ubetingede Nej, findes hans Navn
 under den Kommissionsbetænkning, som
 siger, at der skal staffles Arbejdsgiv-
 verne paa Landet noget billigere og
 nogen mere stadig, mere paalidelig, mere
 stavnsbunden Arbejdsraft. Og han siger
 med det samme, at „naar det Forslag, der
 her ligger paa vort Bord, føres ud i Livet,
 ville vistnok alle komme til at erkende, at det
 ikke vil forandre ret meget paa Forholdene,
 som de ere for Djeblikket“. Ogsaa her fin-
 der man en mærkelig Uoverensstemmelse i
 hans Holdning, idet han har sat sit Navn
 under en Betænkning, der er af den Bestaf-
 fenhed, at han, naar han har fundet sig i
 Tiden mellem Landbokommissionens Slut-
 ning og Mødet her i Salen, kommer til
 den Erkendelse, at Forholdene efter For-
 slaget ville blive, som de ere, at de ikke ville
 forandres i nogen som helst Retning. Det
 ærede Medlem talte om de Opgaver, han
 havde haft i Kommissionen. Jeg har læst
 Kommissionens Betænkning igennem, men
 jeg har ikke kunnet se, at han nogetsteds har
 holdt disse Opgaver frem for Kommissionens
 Medlemmer, eller at han noget Sinde har
 drevet sig til at have en selvstændig Mæ-
 ning om de Spørgsmaal, som han var sat
 ind i Kommissionen for at drøfte. Det
 ærede Medlem talte om, at man ikke maatte
 flaa de store Brød op, men han har jo selv
 flaaet for store Brød op. Han stod jo her

med Unger og Kuelse og bekendte, at han
 selv havde flaaet for store Brød op.
 Han har jo krævet, at Landarbejderne skulde
 have 2 Kører, men det fik han ikke. Han har
 ogsaa fordrøet, at Landarbejderne skulde
 komme billig til deres Lod, men han har ikke
 flaaet denne Billighed. Han har ogsaa
 flaaet Brød op om, at denne Reform skulde
 komme saa mange som muligt til gode, men
 jeg kan heller ikke se, at han har opnaaet
 denne Fordring. Det ærede Medlem har
 maattet bøje af paa alle disse Fordringer,
 og spørger man bag efter, om disse For-
 dringer da være saa store, at det ærede Med-
 lem ikke turde sige: her staar jeg og staar
 fast paa de Fordringer, jeg har stillet, ja saa
 gaa disse Fordringer ud paa, at Landar-
 bejderen skulde have 2 Kører, saa billig Ud-
 gang som mulig til at faa en Jordlod, samt
 at saa mange som muligt skulde komme i
 Betragtning og ikke blot en enkelt Mand i
 hvert Sogn. Ere disse Fordringer saa
 urimelig store, at det ærede Medlem ikke
 turde staa fast paa dem og sige: Dem vil
 jeg føre frem her i Kommissionen, i Rigs-
 dagssalen og ude i Befolkningen? Det
 ærede Medlem siger, at han maaste var den
 eneste Landarbejder, der sad i Kommissionen,
 men erkendte dog, at han ikke ganske hørte
 til denne Stand. Men stod det ærede Med-
 lem som den eneste Repræsentant for Land-
 arbejderne i Kommissionen og turde ikke op-
 stille og fastholde saa billige og beffedne For-
 dringer som disse, saa tror jeg ikke, at han
 har noget at rose sig af. Det ærede Med-
 lem har fremsat Krav for Kommissionen
 om, at Jordlobberne skulde have en saadan
 Størrelse, at der kunde holdes to Kører; men
 i Betænkningen har han flaaet af og har
 føjet sit Navn til Flertallets Betænkning,
 hvor der kun er Tale om een Ko. Her i
 Salen er han saa atter kommen frem med
 Fordringen om de to Kører. Det ærede Med-
 lem sagde dernæst, at det var naturligt, at
 Statskassen gav et Tilskud. Han brugte
 det Udtryk ved denne Lejlighed: „at pumpe
 Statskassen.“ Han sagde, at der maa bringes
 ganske andre Ofre, virkelig store Ofre, fra
 Statskassens Side. Men har man saa set,
 at det ærede Medlem virkelig har bragt
 disse Tanker frem i Kommissionen, har han
 da peget paa Ofre fra Staten, der kunde
 lodsse noget? Han har sagt her, at Staten
 burde hjælpe Landarbejderne med Tilskud;
 men dertil spører man ikke noget i Kommis-
 sionens Betænkning. Det ærede Medlem
 gik ind i Kommissionen med den Opgave,
 at Lodderne skulde være Fæste og ikke være
 til Eje. Ogsaa det er han falden fra, heller
 ikke paa dette Standpunkt har han turdet